

terer, endogsaa ned til $\frac{1}{3}$ af Omsætningen under normale Forhold.

Alt dette var Følgen af, at man havde tilladt Afholdelsen af disse Møder eller denne Sammenstimlen i Byens Centrum. Jeg har set, at man senere har søgt at rette paa Forholdet ved at henvise disse Møder, denne Sammenstimlen, til Fællederne, men jeg synes, det bekræfter det gamle Ord, at det er for sent at lukke Brønden, naar Barnet er druknet. Dog kan jeg naturligvis kun hilse med Glæde, at man sørger for at faa disse Møder bort fra Byen, særlig fra Byens Centrum, hvor de er i høj Grad farlige.

For de af mig paapegede Beskadigelser har de respektive Forsikringsselskaber nægtet Erstatning. Der er i enkelte Tilfælde rettet en Henvendelse til Justitsministeren om en Erstatning for de Beskadigelser, der er lidt i disse Kvarterer, men der foreligger endnu intet Svar fra Justitsministerens Side, og jeg ved altsaa endnn ikke, hvorledes den højtærede Minister vil stille sig overfor Erstatningsspørgsmaalet; men det er jo derom, hele denne Sag drejer sig, og forhaabentlig vil man nu faa en Løsning paa Spørgsmaalet.

Saadanne Beskadigelser kan meget let føre til økonomisk Ruin for de Folk, som er udsatte for dem; det er nemlig ingenlunde saaledes, at de Smaavirksomheder, der her er Tale om, kan bære disse Tab. En lille Skrædderforretning, hvis Indehaver intet Arbejde havde og daarlig havde det daglige Udkomme, havde disse Optøjer paaført et Tab af 95 Kr., et Tab, som vedkommende Mands Bedrift ikke kunde bære; han sad haardt nok i det i Forvejen.

Naar Forsikringsselskaberne nægter at dække saadanne Tab, har man kun Staten at henholde sig til; men saa har man ogsaa Ret at haabe paa, at Staten vil øve den Retfærdighed.

Jeg ved meget vel, at i den sidste Tid er der opdukset Selskaber eller Agenturforretninger, som tegner Forsikringer for saadanne Skader; men til hvilke Præmier og med hvilken Garanti, hvis der sker en Katastrophe? Der findes i hele Europa ingen Statistik som Basis for en Præmieberegning for Forsikring mod saadanne Skader. Enten maa Forholdet saa blive, at der beregnes en for lav Præmie, og det kan, som jeg før nævned, være farligt, hvis der kommer en Katastrophe; eller man beregner en, altfor høj Præmie, som vil være uoverkommelig for dem, der skal betale den. Her staar vi overfor Spørgsmaalet: Er Staten

disse Forsikringsselskabers Garant? Vil Staten tage denne Risiko paa sig? Men i bekræftende Fald, hvad sker der saa? Saa er det nye Skatter og nye Byrder, der lægges paa en bestemt Samfundsklasse, tilmed den Del af Befolkningen, som daarligst kan bære dem. Min Opfattelse er den, at her maa Staten tage Risikoen, idet Sagen betragtes som en Samfundssag, ikke derimod paa den Maade, at en enkelt Del af Samfundet kommer til at lide uforskyldt. Naar det offentlige ikke kan holde Ro og Orden i Landet, maa det ogsaa være det offentlige, der tager Risikoen; men om denne Opfattelse er man ikke enig i det høje Ting. Jeg skal tillade mig at minde om, hvad det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) udtalte her i Tinget den 17. Oktober under Behandlingen af Lovforslaget om Befolkningens Forsyning med Mælk og Smør. Det ærede Medlem udtalte som sin urokkelige Overbevisning, at vi ikke faar Ro i Landet i den kommende Vinter, og han henviste til, hvilke Uroligheder og Tumulter der allerede finder Sted rundt omkring i Landet. Saaledes er den almindelige Opfattelse, og det er paa Basis heraf, at denne Forespørgsel er stillet i dette Ting. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister vil besvare dette Spørgsmaal paa en tilfredsstillende Maade for Erhvervslivet, der i Særdeleshed er interesseret i denne Sag.

Statsministeren (Zahle): Den af det ærede Medlem stillede Forespørgsel lyder saadan: „Hvad agter Regeringen at foretage sig overfor de Erstatningskrav, der kan blive rejst, foranlediget ved Uroligheder, som medfører Tab og Beskadigelse af Værdier, som ikke kan dækkes ved Forsikring?“ Jeg skal paa denne Forespørgsel svare, at hvis der for Justitsministeriet bliver anmeldt Skader, forvoldte paa denne Maade, som den paagældende ikke har kunnet dække ved Forsikring, vil det blive taget op til Overvejelse, hvorledes man skal imødekomme den paagældende. Imidlertid er det mig bekendt, at forskellige Firmaer, f. Eks. Wahl & Wesche og Grøn & Witzke nu assurerer mod disse Skader. Jeg har selv faaet sendt et Brevkort fra Wahl & Wesche allerede for lang Tid siden. Jeg staar her med et Brevkort — det er for Resten ikke til mig, men til en anden, men det har et tydeligt Poststempel af 28. Februar 1918 —, hvori dette Firma skriver ud til dem, der har forsikret hos det, at herefter kan det paatage